

Met bepaald minder vreugde denk ik terug aan de gang van zaken bij de U.N.I.C.A. dit jaar 1967.

Op de vergadering van afgevaardigden in San Felio werd het vertrouwen in de president Wilhelm Herrmann opgezegd. Met hem namen

Dr. Rolf Benner (Vice-president) en Werner Kaufmann (thesaurier) hun ontslag.

Dit heengaan was het besluit van een periode van haat, beledigingen en verdachtmakingen binnen het U.N.I.C.A.-bestuur, welke jaren kon blijven voortwoekeren bij de gratie van de besluiteloosheid van de afgevaardigden.

Deze climax is het resultaat van een gigant van redenen en oorzaken.

Sommige menselijk, het elkaar niet verstaan, andere weer met een politieke achtergrond.

Ik heb het wel eens meer geschreven, maar ik herhaal het hier toch nog eens:

Laten wij bewoners van deze aarde blij zijn dat er een instituut van de V.N. bestaat en laten we ieder besluit met dankbaarheid en diep respect begroeten. Welk besluit dan ook, er zit altijd een stuk zelfoverwinning in, en is tot stand gekomen na een eindeloze inzet van allen die in deze zaak geloven.

Zo zullen ook wij filmers in de U.N.I.C.A. moeten blijven geloven en er aan mmewerken. De weg die gevolgd werd, was dus niet de goede, dan zullen we een andere moeten vinden.

Dat er een breuk in aantocht was tekende zich het duidelijkst af gedurende het U.N.I.C.A.-congres 1966 in Marianske Lazne.

Uw secretaris heeft ten koste van vele uren praten, van enige nachten doorwerken kunnen voorkomen dat de hele zaak uit elkaar spatte. Het had er toen even alle schijn van dat we een nieuwe periode tegemoet gingen maar binnen de tijd van 2 maanden was het conflict opnieuw opgelaaid.

De mening van Herrmann resp. Benner stond lijnrecht tegenover die van de secretaris-generaal de Wandeleer. In november 1966 vindt er een comité-vergadering plaats. Herrmann vraagt en krijgt toestemming een deel van de vergadering uit de notulen te houden. De Wandeleer protesteert. Hij publiceert toch met de mededeling dat hij dit niet mag van de rest van het comité.

Comité met Herrmann voorop enorm boos.

Drukke privé briefwisseling.

Van 4 tot 10 februari bijeenkomst Technische Commissie in Praag. Iedereen is er, tot de Russen inclusief. Er wordt enorm hard gewerkt. Uw secretaris is met de rest van 9.00-13.00 uur, 14.00-18.00 uur en van 20.00-2.30 uur onder de pannen.

Er heerst een goede stemming en wil om tot een resultaat te komen. Herrmann belegt een comité-vergadering in Frauenfeld van 23 tot 26 februari. De Wandeleer is hierbij niet aanwezig. Hij beweert dat men deze datum koos omdat men wist dat hij dan met vakantie was. Men besluit op deze vergadering om de secretaris-generaal mede te delen, dat al zijn uitgaande brieven door Herrmann of Benner moeten worden medegetekend.

In maart laat Herrmann en 85 pagina's dik rapport uitgeven. Hierin neemt hij vele brieven op welke het bewijs moeten vormen van de juistheid zijner handelingen.

11 juni '67 wordt wederom een comité-zitting gehouden en wel in Bergamo.

De NOVA-financieën laten geen tegemoetkoming in de reis- en verblijfkosten meer toe. Uw secretaris doet dus bericht van verhindering toekomen.

Op deze vergadering breekt de zaak.

De Wandeleer wordt toegang tot de vergadering geweigerd. De Wandeleer protesteert heftig. Vergadering wordt geschorst. De Wandeleer reist af.

De Wandeleer geeft dan een "witboek" uit. Hierin staan de meest nare zaken gedocumenteerd met brieven aan het adres van Herrmann. De strijd gaat verder. De Wandeleer stuurt de formulieren voor inschrijven van films en gedelegeerden voor het U.N.I.C.A.-congres. De vice-president stuurt zelfde formulieren met de mededeling dat deze slechts geldig zijn. Ingevuld retour te zenden aan Robin, Parijs. De privé briefwisseling neemt toe.

Het NOVA-dagelijks-bestuur adviseert de rest van het bestuur de medewerking aan dit comité op te zeggen, en geen films in te sturen.

Wel een afgevaardigde. Op 30 juni gaat er een brief in 3 talen uit, gericht aan de President, Vice-president en Secretaris-generaal. Afschriften werden verstuurd aan alle leden van het U.N.I.C.A.-comité en Technische Commissie en naar de secretariaten van alle aangesloten Federaties. Tevens naar de Congress-President met het verzoek de brief als ingekomen stuk te behandelen.

Herrmann schrijft mij een privé-brief waarin hij stelt begrip te hebben voor ons standpunt.

Twee dagen voor de aanvang van het Congres in San Feliu laat Tans, die als afgevaardigde ons land zal vertegenwoordigen, weten dat hij door een ziektegeval verhinderd is.

Hals over kop verzoek ik per telegram de Canadese deleguée Collins namens Nederland te stemmen. Canada heeft op vele punten de zelfde mening als Nederland.

Ook de Congress-president en de Secretaris-generaal breng ik op de hoogte.

Over de assemblée kan ik kort zijn.

Herrmann wordt weggestemd. Benner gaat met hem mee. Er wordt een nieuw comité gekozen met Dr. de Tomasi (Italië) als president.

Het congres zelf is geen succes. De slechte organisatie wint het van het acceptatievermogen van de bezoekers.

Een triest slot. Een slot dat geen van de partijen ooit gewenst zal hebben. Een zaak waarvoor iedereen veel geld en erg veel tijd heeft overgehada omdat men er in geloofde.

Een zaak die strandde omdat vriendschap en vertrouwen niet te scheiden zijn.